תורה אור

[א] עד שיראה פני הבית שנאמר ° בערתי הקדש מן הבית ורבי יוחנן אמר [ב] אפילו חצר קובעת שנאמר ° ואכלו בשעריך ושבעו ורבי יוחנן נמי הא כתיב מן הבית? אמר לך חצר דומיא דבית מה בית המשתמר [ג] אף חצר המשתמרת, ורבי ינאי נמי הכתיב בשעריך? ההוא מיבעי ליה [ד] דמעייל ליה דרך שער לאפוקי דרך גגות וקרפיפות דלא, מתיב רב חנינא חוזאה כנפשך כך נפשו של פועל: מה נפשך אוכל ופטור אף נפשו של פועל אוכל ופטור הא לוקח חייב, מאי לאו בשדה? אמר רב פפא הבא בתאנה העומדת בגינה ונופה נוטה לחצר עסקינן ולמאן דאמר לבית, לבית, א"ה בעל הבית נמי נחייב? בעל הבית עיניו בתאנתו ולוקח עיניו במקחו ולוקח מדאורייתא מי מחייב והתניא מפני מה חרבו חנויות של בית הינו שלש שנים קודם ירושלים *מפני שהעמידו דבריהם על דברי תורה שהיו אומרין

עשר

דברים כו

שם

פני הבית · שיכנס דרך הפתח שהוא פני הבית ולא דרך גגות וקרפיפות: ואכלו בשעריך · ונתת ללוי וגו' משעה שנכנס לשעריך: דמעייל ליה דרך שער · דאפילו הבית לא קבע ליה אלא כי מעייל ליה דרך שער ביתו: אבל לוקח חייב · דמקח מחשיב ליה כגמר מלאכה: מאי לאו בשדה · ומקח לא עדיף מגמר מלאכה: נוטה לחצר · דמכי תלשה חזיא פני חצר: א"ה בעל הבית נמי · תלישה היא גמר מלאכתה והרי רואה פני הבית: עיניו בתאנתו · אין הגוף חשוב בעיניו הלכך הכל הולך אחר העיקר ועיקרה בחוץ הלכך עד שיגמר כל לקיטתו ויכנס לבית לאו גמר מלאכה הוא: במקחו · והן פירות התלושין ומשנתלשו באו לבית: ולוקח מדאורייתא מי מחייב · דאיצטריך ליה קרא לאפוקי פועל מתורת לוקח: של בית הינו · שם מקום: שהעמידו דבריהם · כלומר מה שאסרו מדברי חכמי' מלאו לו היתר מן התורה:

עשר

[לעיל נ:]

עד שיראה פני הבית · וא"ת והא תנן בפ"ג דמעשרות (מ"ה) ומייתי ליה בשילהי יוצא דופן (נדה דף מז: ושם ד"ה איזהו) איזהו חצר שחייבת במעשר חצר צורית ואיזהו חצר צורית כל שהכלים נשמרים לתוכה ואין לומר דלרבי ינאי אינה חייבת במעשר עד שיראה פני הבית ופני החצר דהיינו שיכניסנו דרך שער החצר לבית וכי אמר בסמוך לרבי ינאי בשעריך לאפוקי דרך גגות הו"מ למימר לאפוקי מכניס לבית בלא דרך שער החצר דא"כ היכי קאמר בסמוך ולמ"ד לבית לבית איך אפשר שעומד פועל בבית ותולש ובא דרך שער החצר ומיהו י"ל היכא שהתאנה נוטה לחצר או עומדת בחצר אז אין צריך ראיית פני החצר אלא דוקא באותן (א) שנלקטות חוץ לחצר צריך שיכניסם דרך שער החצר וכן משמע (בפ"ג דמעשרות מ"ח) דתנא תאנה העומדת בחצר אוכל אחת אחת ואם צירף שתים חייב אבל מ"מ אי אפשר לומר כן דתנן *בפ"ב דתרומות ומייתי לה בהמביא כדי יין (ביצה דף לה·) היה אוכל באשכול ונכנס מגינה לחצר ר' אליעזר אומר יגמור ר' יהושע אומר לא יגמור אבל להתחיל לכ"ע אסור ומשמע שבחצר אסור אע"פ שלא נכנס לבית מדנקט ונכנס לחצר וי"ל דמודה ר' ינאי דחצר קובעת מדרבנן והא דאומר עד שיראה פני הבית היינו מדאורייי' וא"ת לר' יוחנן דאמר חצר קובעת מדאורייי' אמאי יגמור לר"א וי"ל דאיירי בחצר שאין הכלים נשמרים בתוכה דלא קבעה אלא מדרבנן: **מאי** לאו בשדה · פי' בקונט' ולוקח לא עדיף מגמר מלאכה וא"כ אפילו בעל הבית חייב בגמר מלאכה בשדה וקשה דא"כ מוקי לה כשאין נגמרה מלאכתו למעשר א"כ מאי פריך בעל הבית נמי חייב הלא כיון שלא נגמר מלאכתו למעשר יכול לאכול אפי' בבית כדאמר רבי אושעיא (פסחים דף ט·) מערים אדם על תבואתו ומכניסה במוץ שלה ועוד שילהי המביא [כדי יין] (ביצה דף לה·) משמע דלכולהו אמוראי דהתם המקח אינו קובע אלא בדבר שנגמרה מלאכתו למעשר ונראה דהכי פריך מאי לאו בשדה לוקח חייב משום דמקח קובע בדבר שנגמרה מלאכתו למעשר וקשה לכולהו דלא מפלגי ואפי' בלוקח בעי ראיית פני הבית או פני החצר: **הבא** בתאנה העומדת · לאו דוקא נקט תאנה דאין בו מעשר אלא מדרבנן *דמדאורייתא לא מחייב אלא דגן ותירוש ויצהר והכא איירי מדאורייתא אלא נקט תאנה לפי שהיו מצויין ביניהם: **העומדת** בגינה ונופה נוטה לחצר ולמאן דאמר לבית לבית · ולא מצי לאוקמי כגון שמלקט בגינה והולך לבית ואוכל דאין פועל אוכל אלא בשעת מלאכה כדתנן במתניתין לקמן (דף צא:) דדוקא בהליכתם מאומן לאומן אוכל מפני השב אבידה: **בעל** הבית עיניו בתאנתו ולוקח עיניו במקחו · תימה דלוקח דוקא אוכל שתים שתים חייב אבל אחת אחת פטור כדאמר לקמן (דף פט:) קצץ בין לא ספת בין ספת אחת אחת אוכל שתים שתים לא אוכל ובשתים כיון דנוטה לחצר אפי' בעל הבית אסור כדתנן במסכת מעשרות (פ"ג מ"ח) גבי תאנה העומדת בחצר אוכל אחת אחת (ב) ואם צירף שתים חייב וי"ל דהתם מיירי כשאינו רוצה ללקוט עכשיו יותר אלא מה שאכל ולהכי חייב בשתים אפילו בעל הבית כמו לוקח דלא שייך למימר עיניו בתאנתו דאין עיניו אלא במה שאוכל ולהכי חשיב גמר מלאכה בצירוף שתים אבל במתניתין שסבר פועל ללקוט כל הראוי ללקט שייך למימר עיניו בתאנתו ולא חשיב גורן בגמר מלאכה עד שילקוט כולה או רובה וכי מוקי לה הכא בעומדת בגינה ונופה נוטה לחצר ה"ה דהוה מצי לאוקמי בעומדת בחצר אלא מילתא דשכיחא טפי נקט ועוד דגבי בית נ"ל דנוטה לבית דעומדת בבית לא שכיח כלל נקט נמי גבי חצר כה"ג ובקונטרס פירש עיניו בתאנתו שעיקרה חוץ לחצר משמע שר"ל שאם היתה כולה בחצר היה בעה"ב נמי חייב ואין נראה לר"י חדא דאין שייך ראיית פני החצר במחובר אפי' כל התאנה היתה בחצר ועוד למ"ד מקח קובע אפילו בשדה בדבר שנגמרה מלאכתו כדאמר בפרק המביא כדי יין (ביצה דף לה:) ובסוף פרקא (דף צג·) משמע גבי מקשאות דאיפקיסו אפילו בשדה אין פועל אוכל לפי שנגמרה מלאכתן אע"פ שלא ראו בית וחצר והיכי משכחת לדידיה שלוקח חייב במעשר ופועל פטור אי בדבר שלא נגמרה מלאכתו לוקח נמי פטור אי בדבר שנגמרה מלאכתו אין פועל אוכל ע"כ לא משכחת אלא דלוקח אין אוכל שתים אפילו לא ספת ופועל כי לא ספת אוכל שתים שתים וע"כ היינו טעמא כדפרישית לוקח עיניו במקחו וחשיב שתים גורן וגמר מלאכה אבל בעל הבית עיניו בתאנתו לא הוי גמר מלאכה ופועל כבעה"ב ופ"ה לא שייך שם:

***תבואת** זרעך ולא לוקח · וא"ת דאמר בסוף פ"ק דבכורות (דף יא: ושם ד"ה טבלים) אמר שמואל ברבי נתן הלוקח טבלים ממורחים מן הנכרי מעשרן והן שלו וקאמר אי מרחינהו נכרי דגנך ולא דיגון נכרי אלא דמרחינהו ישראל פי' אחר שקנאם מן הנכרי מעשרן דאין קנין לנכרי בארץ ישראל להפקיעם מיד מעשר והם שלו דאתיכא מאן דלא ניחא לאשתעויי דינא בהדיה וליכא למימר מעשרן מדרבנן דא"כ אמאי קאמר דאין קנין לנכרי אפי' יש קנין צריך לעשר מדרבנן כדמוכח בסוף הקומץ רבה (מנחות דף לא. ושם ד"ה קסבר) דתניא אמר ר' שמעון [שזורי] פעם [אחת] נתערב לי טבל בחולין ושאלתי לרבי טרפון ואמר לי לך קח [לך] מן השוק ופריך ולימא ליה קח מן הנכרי קסבר אין קנין כו' והוה ליה מן החיוב על הפטור משמע דאי יש קנין הוה לוקח מן הנכרי דהוי ליה מן הפטור על הפטור דהא תרוייהו דרבנן ואומר ר"ת דהכא איירי בלוקח אחר מירוח אבל לוקח קודם מירוח כי התם תבואת זרעך קרינא ביה וא"ת ובמנחות אמאי לא קאמר ליה לך וקח הממורח דלא הוי חיוב אלא מדרבנן וי"ל דמ"מ דמי מן החיוב על הפטור כיון דאילו הדר מוכר קני ליה הוה חיוב וה"נ משמע התם דאין להפרים מדבר הדומה חיוב על הפטור דאיכא מ"ד שאמר ליה לך וקח מן הנכרי ופריך ולימא ליה קח מן השוק קסבר אין רוב עמי הארץ מעשרים והוה ליה מן החיוב על הפטור והא ליכא למימר דס"ל דודאי הוא דהא ליכא מאן דפליג דתבואת עם הארץ דמאי היא אלא משום דדמי לחיוב על הפטור קאמר וצריך עיון דכי משני התם קסבר אין קנין לנכרי מ"מ לימא ליה קח מן הנכרי (מן) הממורח *דלמ"ד אין קנין מ"מ דריש דגנך ולא דיגון נכרי בס"פ השולח (גיטין דף מז· ושם ד"ה מר) ואם תאמר לפר"ת דהכא משמע דלוקח קודם מירוח פטור מדאורייתא דהא פועל אוכל בדבר שלא נגמרה מלאכתו למעשר היינו קודם מירוח ומתחיל מקחו משעה שעושה מלאכתו והא אינו מתוקן והא פריך ולוקח מדאורייתא מי מחייב וי"ל שהמקח אינו מתחיל עד שאוכל ואותה שעה כבר נתקן ורבינו יצחק ב"ר מרדכי הקשה על פר"ת דהא לוקח תבואה ממורחת מעם הארץ הוי דמאי משום דספק הוא אבל אם ודאי לא עישר חייב לעשר מן התורה אף על פי שנתמרח גבר ולאו פירכא היא דנהי דדמאי לא הוי מ"מ מדאורייתא לא מחייב אלא מעשר ודאי הוי מדרבנן וצריך ליתנו לכהן ולוי אבל לרבי יצחק בר' מרדכי נראה לפרש איפכא בלוקח שאינו ממורח פטור שעדיין לא נתחייב ברשות מוכר אבל לוקח ממורח הואיל ונתחייב ברשות מוכר תו לא פקע שם טבל מיניה כמו בהקדש ובהפקר שאם הקדיש והפקיר קודם מירוח מפקיע מידי מעשר אבל לאחר מירוח אינו מפקיע כמו שפירש ריב"א בבבא קמא* ומביא ראיה מן הירושלמי ולוקח מן הנכרי הוי איפכא דאם נתמרח ברשות הנכרי פטור משום דגנך ולא דיגון נכרי וכשלא נתמרח ברשותו חייב דאין קנין לנכרי בא"י להפקיע מידי מעשר ולא מקריא תבואת זרעך של מוכר אלא תבואת הלוקח ממש ולא חשיב לוקח:

מאי

[עיין לעמוד ב]

רש"א מ"ז

כב א ב מיי' פ"ד מהל' מעשר הל' א ועי' בהשגות ובמ"מ סמג עשין קלה טוש"ע י"ד סי' שלא סעיף פג:

כג ג מיי' שם הלכה ח סמג שם:

כד ד מיי' שם הל' א וע"ש סמג שם טוש"ע שם:

[נ"ל בפ"ח דתרומות]

הגהות הב"ח

(א) תוס' ד"ה עד וכו' דוקא באותן שנלקטות חוץ לחצר: (ב) ד"ה בעל וכו' אחת אחת ופטור ואם:

[עי' תוס' ר"ה יב. ד"ה תנא ותוס' בכורות נד. ד"ה ושני]

כ"א לו דלמ"ד ועי' רש"א

[נד. ע"ש תוס' ד"ה מירחו]

נושא/מבנה

קושיות על ר' ינאי ור' יוחנן ממקורות במעשר מהן ני' חיוב הפרשה אפילו בגוף

נושא (בתוך הסוגריים)

הלקוח - האם חייב בהפרשה מדאורייתא - או - רק מדרבנן

* בתוך הסוגריים הגמ' דנה בלקוח - אם חייב בהפרשות מדאורייתא או מדרבנן. אחרי הסוגריים הגמ' חוזרת לסדרה של קושיות על ר' ינאי ור' יוחנן

°עשר תעשר ואכלת ולא מוכר תבואת רעך ולא לוקח אלא מדרבנן, וקרא אסמכתא בעלמא, אלא "כנפשך" למאי אתא? לכדתניא: *"כנפשך" מה נפשך אם חסמת פטור אף פועל אם חסמת פטור. מתיב מר זוטרא: *איזהו גורנן למעשרות? בקישואים ובדלועים משיפקסו, ואמר רבי אסי: משינטל פיקס שלהן, מאי לאו משיפקסו אפי' בשדה? לא, משיפקסו בבית, אי הכי משיפקסו? עד שיפקסו מיבעי ליה! אי תנא עד שיפקסו ה"א עד דגמר לפיקוסייהו, קמ"ל משיפקסו מכי אתחולי פיקוסייהו. מתיב מר זוטרא בריה דרב נחמן: גורנו למעשר לחייב עליו משום טבל משתגמר מלאכתן, ואיזהו גמר מלאכתן? מלאכת הכנסתן, מאי לאו הכנסתן אפילו בשדה? לא, הכנסתן לבית זה הוא גמר מלאכתן. ואיבעית אימא: כי קאמר רבי ינאי בזיתים וענבים דלאו בני גורן נינהו, אבל חטין ושעורין, גורן בהדיא כתיב ביה: אשכחן אדם במחובר ושור בתלוש, אדם בתלוש מנלן? קל וחומר משור: *ומה שור שאינו אוכל במחובר אוכל בתלוש, אדם שאוכל במחובר אינו דין שאוכל בתלוש, מה לשור שכן אתה מצווה על חסימתו, תאמר באדם שאי אתה מצווה על חסימתו, *והא אדם מצווה על חסימתו מקל וחומר משור: ומה שור שאי אתה מצווה להחיותו אתה מצווה על חסימתו, אדם שאתה מצווה להחיותו אינו דין שאתה מצווה על חסימתו? אמר קרא °כנפשך כנפשו של פועל: מה נפשו אם חסמתו פטור אף פועל אם חסמתו פטור. ואלא אדם בתלוש מנלן? אמר קרא °קמה-קמה ב' פעמים, אם אינו ענין לאדם במחובר תנהו ענין לאדם בתלוש. רב אשי אמר: אדם בתלוש לא צריך קרא, כתיב °כי תבא בכרם רעך, מי לא עסקינן ששכרו לכתף ואמר רחמנא ליכול. שור במחובר מנ"ל? קל וחומר מאדם: ומה אדם שאינו אוכל בתלוש אוכל במחובר, שור שאוכל בתלוש אינו דין שאוכל במחובר, מה לאדם שכן אתה מצווה להחיותו, תאמר בשור שאי אתה מצווה להחיותו, *והא שור מצווה להחיותו מקל וחומר: ומה אדם שאי אתה מצווה על חסימתו אתה מצווה להחיותו, שור שאתה מצווה על חסימתו אינו דין שאתה מצווה להחיותו? אמר קרא °וחי אחיך עמך, אחיך ולא שור. ואלא שור במחובר מנלן? אמר קרא רעך רעך ב' פעמים, אם אינו ענין לאדם במחובר תנהו ענין לשור במחובר. רבינא אמר: לא אדם בתלוש ולא שור במחובר צריכי קראי, דכתי' °לא תחסום שור בדישו.

מכדי

עשר תעשר ואכלת · תרי קראי דסמיכי להדדי: **אלא כנפשך למאי אתא** · הואיל וגבי לוקח נמי פטור פועל ל"ל קרא: **אם חסמת** · קצצת (א) דמים שלא לאכול, או (ב) בחזקה: **פטור** · מלאו דלא תחסום ולא תילף מינה לחיובא מקל וחומר כדלקמן: **איזהו גורנן של פירות למעשרות** · שיהא קרוי גורן וגמר מלאכה לאסור בהן אכילת עראי: **משיפקסו** · (*מפרש במסכת ביצה) משינטל פיקס שלהן והוא פרח הגדל בראשו ודבוק בו ולאחר זמן הוא נופל בתלוש: **עד שיפקסו מיבעי ליה** · הואיל ולאשמועינן אתא דאף בית אינו קובע עד שיפקסו הכי איבעי ליה למיתני והשתא דתניא "משיפקסו" לאשמועינן אתא דמשיפקסו נתחייבו בכל מקום שהן: ה"ג גורנו למעשר להתחייב עליו משום טבל משתיגמר מלאכתו ואיזו גמר מלאכתו מלאכת הכנסתן: **מאי לאו בשדה** · ומאי הכנסתו לבירתו ואסיפתו לכרי (לשון) כינוס: **לא הכנסתו לבית** · ולשון כניסה הוא: **כי קאמר ר' ינאי** · דבית קובע: **בענבים וזיתים** · העומדין לאכילה, ואף הן בכלל "תבואה", ומעשר שלהן מן התורה, וכיון דלאו בני גורן נינהו כניסתן לבית קובעתן שאין להם קביעות אחר: **אבל חטין וכו'** · והדאמר בעלמא (פסחים דף ט·) גבי חבר שמת והניח מגורה מליאה פירות מעיקרא אימור דלא טבול כרבי אושעיא דאמר אדם מערים על תבואתו וכו' לית ליה האי תירוצא אלא אפי' בחטין ושעורין נמי אמרה רבי ינאי: **שור בתלוש** · לא תחסום שור בדישו: **שאינו אוכל במחובר** · כלומר דלא אשכחן ליה בהדיא: **שאתה מצווה להחיותו** · וחי אחיך עמך: "**קמה קמה**" · "כי תבא בקמת רעך.. על קמת רעך": **לכתף** · לשאת הענבים וחביריו בוצרין דהוה מלאכתו בתלוש: **אדם שאינו אוכל בתלוש** · כלומר דלא אשכחן קרא בהדיא: **אם אינו ענין לאדם במחובר** · דמחד מינייהו נפקא:

מכדי

מאי לאו משיפקסו בשדה · לא מצי לשנויי מדרבנן הוי כדמוכח בסוף המביא [כדי יין] (ביצה דף לה·) דאפי' מדרבנן לא קבע בגמר מלאכה לחודה דבתר גמר מלאכה בעינן שבת וחצר ומקח לקבוע ואם תאמר אדפריך מיניה לר' ינאי ור' יוחנן תקשה מיניה על המשנה שמצריכה אכל אחר גמר מלאכה בסוף המביא כדי יין (שם) וי"ל דהוה מצי למימר וליטעמיך אי נמי דשמא קישואין ודלועין בני גורן נינהו כמו חטין ושעורים ולכך אין קשה על המשנה דמצריכה אכל דאיכא לאוקמה במידי דלאו בני גורן ולא פריך אלא על ר' ינאי ור' יוחנן דאפילו בחטין ושעורים מצרכי אכל ולבסוף כי משני אי בעית אימא דרבי ינאי לא איירי אלא בזיתים וענבים משני נמי פירכא דהכא:

לא משיפקסו בבית · אין לפרש משיפקסו בשדה ואחר כך הכניסן לבית דהא ליכא לא משמע הכי ועוד דפריך עד שיפקסו מיבעי ליה פירוש דהוה משמע דאפילו הכניסם בבית אינו חייב במעשר עד שיפקסו אלמא ה"פ משיפקסו בתוך הבית ותימה כיון דהכניסם לבית קודם גמר תקנה אמאי חייבים מ"ש ממכניס תבואה במוץ שלה דאמר ר' אושעיא (פסחים דף ט·) דפטור מן המעשר ואין לומר דהא דקאמר רבי אושעיא כדי שתהא בהמתו אוכלת ופטורה מן המעשר היינו קודם מירוח דא"כ אין זו הערמה ועוד בפ"ק דפסחים (דף ט· ושם) פריך ואין ספק מוציא מידי ודאי (והתנן) [והתניא] חבר שמת והניח מגורה מליאה פירות אפילו הם בני יומן הרי הם בחזקת מתוקנין (דחזקה על חבר) כו' והא התם דודאי טבל ספק עשרינהו ספק לא עשרינהו וקאתי ספק ומוציא מידי ודאי ומשני התם ספק וספק הוא דאימור עביד כדר' אושעיא ואם היה צריך לעשרינהו אחר מירוח מאי קאמר דאפילו עביד כר' אושעיא השתא שהם ממורחים חייב במעשר ואמאי הוו בחזקת מתוקנין ויש לומר דודאי חטין ושעורין שדרכן למרחן בשדה ולהכניס לבית ממורחים אין מחויבים במעשר אא"כ ראו פני הבית ממורחים אבל קישואין ודלועין רגילות להכניסן בבית עם הפיקוס:

עד שיפקסו מיבעי ליה · וכן דייק בסוף פרק ארבע מיתות (סנהדרין דף סו:) עד שתהא נערה (א) מיבעי ליה ואם תאמר שלהי ר' ישמעאל בע"ז (דף נו· ושם ד"ה ר"ע) דאמר ר' עקיבא משיקפה עד שיקפה מבעי ליה לאפוקי מתנא קמא דאומר משירד לבור ויש לומר דהתם ליכא למיטעי כי הכא אי נמי התם נקט משיקפה לאפוקי ממ"ד דתניא בתר הכי משישלה ומשישלה אתא לאפוקי תוסס בן ארבעים יום א"נ איידי דתנא משירד לבור לכך נקט בכולהו כן:

כי קאמר רבי ינאי בזיתים וענבים דלאו בני גורן נינהו · ואע"ג דתירוש ויצהר כתיב (דברים יד) והיינו לאחר שדרכן לעשותם יין ושמן ר' ינאי איירי בשאין דעתו לדרכן אלא לאוכלן כך דחייב לעשר מן התורה בראיית פני הבית אע"ג דבפסוק לא מיינו אלא תירוש ויצהר אבל דגן אין רגילות לאוכלו בשבלים ולכך לא מחייב לעשר אלא עד שתמרח:

ומה שור שאינו אוכל במחובר · במסקנא דריש דשור אוכל במחובר והשתא אכתי לא מסיק אדעתיה ובלאו הכי לא קאי האי ק"ו *ואם תאמר אמאי עביד °ק"ו שאינו אמת לפי המסקנא הוה ליה למיעבד ק"ו ומה שור שאי אתה מצווה להחיותו אוכל כו' ויש לומר דניחא ליה לעשות קל וחומר מאכילה בשעת מלאכה שבא ללמוד:

גידולי

עין משפט
נר מצוה

כה א מיי' פ"ב מהל' מעשר הלכה א:

כו ב מיי' שם הלכה ב:

כז ג מיי' פי"ג מהל' שכירות הל' ב סמג עשין נא טוש"ע ח"מ סי' שלז סעיף א:

כח ד ה מיי' פ"ג מהל' מעשר הל' א:

[לקמן צב.]

כט ו טוש"ע ח"מ סי' שלז סעיף א:

ל ז מיי' פי"ג מהל' שכירות הלכה א סמג לאוין קפד טוש"ע ח"מ סי' שלח סעיף א:

הגהות הב"ח

(א) תוס' ד"ה עד וכו' עד שתהא נערה אינו חייב אלא על נערה מיבעי ליה:

גליון הש"ם

תוס' ד"ה ומה וכו' ק"ו שאינו אמת. עיין קידושין דף טו ע"ב תוס' ד"ה א"ק יגאלנה ועיין ברש"י ברכות דף כא ע"א ד"ה שאינו טעון:

כ"ז נראה מיותר

[ועי' תוס' קדושין טו: סד"ה אמר קרא]

נושא/מבנה
א ב
ב' שאלות:
א - אדם בתלוש
ב - שור במחובר
מנין דאוכלים תוך כדי פעולתם
△ נסיונות לפתור שאלה א
▲ נסיונות לפתור שאלה ב

מסורת
הש"ס

[במס' ביצה לא מצאתי מפורש רק בסוגיין דהכא מפורש מפי ר' אסי כן]

ביצה יג: מעשרות פ"א [מ"ה]

[נ"ל לשון וכ"ה בדפו"י עי' רש"ש]

[עי' תוס' זבחים טז: ד"ה כל הדא ותוס' חולין כג: ד"ה והא]

*סוגריים לשם זיהוי הפראות והשאלה נשארה לאחריהם. בתוך הסוגריים הגמ' מציגה הנחה שיהא איסור לחסום אדם - ונדחה

דברים כג:כה
כי תבא בכרם רעך ואכלת ענבים כנפשך שבעך ואל כליך לא תתן

דברים כג:כו
כי תבא בקמת רעך וקטפת מלילת בידך וחרמש לא תניף על קמת רעך

דברים כג

*סוגריים אלו דומים בתפקידם כמו אלו דלעיל כן. בתוך הסוגריים נכאן הונחה הנחה שיהא דינו מצוה לחיות שור - ונדחה

ויקרא כה

דברים כה